

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸੰਪਰਦਾ

ਇਸਲਾਮੀ ਉਮਦ ਦੇ ਵਿਰਾਮ ਵਿਚ ਸੂਫੀ ਸੰਪਰਦਾ ਦਾ ਮੌਜੂਦਗੀ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਪਰਦਾ ਸੂਫੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਯਾਗਮਿਕ ਅਤੇ ਵੱਸਵਾਈ ਸੁਭਾਅ ਦੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਵਿਚ ਦੇ ਖੋਜੇ ਖੋਜੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਇਸਲਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬੁਝਾਏ ਅਧੀਨ ਲੈ ਆਏ। ਇਹ ਵੱਖਰੇ ਵਿਚ ਆਉਂਦੇ ਹੋਂ ਕਿ ਹਰ ਸੰਪਰਦਾ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਵਿਸੇ ਨਾ ਵਿਸੇ ਸੂਫੀ ਸੰਪਰਦਾ ਨਾਲ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਖਿਰਾ ਦਾ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਜਨ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਇਸੇਮ ਆਰ ਮਤਿਕਾਰ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਇਸਲਾਮ ਦੀਆਂ ਇਹਨਾਂ ਸੰਪਰਦਾਵਾਂ ਖਿਰਾ ਦਾ ਭਾਰਤੀ ਅਤੇ ਇਸੇਮ ਵਰੇ ਖੋਜਾਈ ਜਨ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਉੱਚ ਬੁਝਾਏ ਖਿਰਾ ਉਹਨਾਂ ਵਿਚ ਇਸਤੀ, ਸੁਰਿਕਾਈ, ਨਕਸ਼ਾਏ ਆਦਿ ਵਰਦ ਹੋਗੇ ਹਨ।

ਇੱਥੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸੰਪਰਦਾ ਦੀ ਖੋਜੀ ਅਤੇ ਨਿਰਮਾ ਸੰਖੀ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿਚ ਨਾ ਹੋਏ ਹੋਏ ਨਾ ਵੇਦਲ ਸਲਾਮਤੀ ਸੰਪਰਦਾ ਵਿਚ ਖਿਰਾ ਸਲਾਮਤੀ ਸੰਪਰਦਾ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਵਿਚ ਆਈ ਚਰਚਾ ਵਰਤੀ ਉੱਚਤ ਹੋਵੇਗੀ।

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸੰਪਰਦਾ ਦੀ ਆਧਾਰ ਤੇ ਉਮਦੇ ਸਲਾਮਤੀ ਹੋਏ ਖੋਜੇ ਵਿਚਾਰ ਵਰਤ ਤੋਂ ਖੋਜਾ ਸਲਾਮਤੀ ਸਾਬਦ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਖੋਜੀ ਸੰਖੀ ਖੋਜੇ ਖੋਜੇ ਉੱਚਤ ਹੈ। ਸਲਾਮਤੀ ਸਲਾਮਤ ਤੋਂ ਖੋਜਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਨਿਰਿਮਾ ਅਤੇ ਇਹ ਉ ਉਮ ਵਿਸ਼ਵਤੀ ਵਿੱਚ ਸੰਖੇਪ ਵਰਦਾ ਤੋਂ ਖੋਜੀ ਨਿਰਿਮਾ ਹੋਗੇ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸੰਪਰਦਾ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ " ਸਲਾਮਤ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸੰਖੇਪਤ ਦੀ ਹਰਮਤੀ ਤੇ ਖੋਜਾਈ ਖੋਜਾ ਵੇਸ ਵਗੀਏ। ਸਲਾਮਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਆਲੇ ਦੇ ਹਰਮਤੇ ਵਿਚ ਸੰਖੇ ਸੰਖੇ ਵਰਦ ਵਗੀਏ ਵਗੀਏ ਦਾ ਹੋ ਨਾ ਹੋਵੀਏ। ਆਪਣੇ ਨਫਸ (ਮਨ) ਤੋਂ ਵਰਦੇ ਦੇ ਨਫਸ ਤੇ ਵੱਡਾ ਨਾ ਜਾਈਏ ਖੋਜੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚ

ਤੇ ਫਰੀਤ ਦੇ ਇਲ ਤੇ ਉੱਚਾ ਤੇ ਉੱਚਮ ਮਮਦੀਏ ਮਲਾਮਤ
ਮੁਢੀ ਦੁਇਆਈ ਸੁਰਤ, ਮਸੂਰੀ, ਰਮਏ ਤੇ ਖੱਲਾ ਕੁਠਾ
ਤੇ ਫੰਡੇ ਹਨ।

ਇਸ ਮੰਧਰਾ ਦੇ ਆਇਆਈ ਖਰਮ-
ਤੇ ਇਥਾਏ ਦੀਆਂ ਗੀਤਾਂ ਦਾ ਡਿਯਾਗਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ
ਦਾ ਦੁਇਆਈ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਖੁਸ਼ਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ
ਰਮਤੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ। ਉਹ ਮੰਮਾਰ ਵਿਚਰਿਯਮਾਂ ਮੰਮਾਰਿਕ
ਡਿਮਲਾਣਾਂ ਤੇ ਏਰ ਰਹਿੰਦਾ ਤੇ ਖੁਸ਼ਾ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਲਿਖ
ਮੰਮਾਰੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਇੰਕ ਮਲਾਮਤੀ ਦਮਾ ਨੂੰਗਾਂ ਦੀ ਵਿਕਤ
ਕਰਕੇ ਮੰਮਾਰ ਗੁਜਰਦਾ ਵਿਚ ਇਸਦਾਮ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ
ਕੁਝ ਵਿਚਦਾਣਾ ਦਾ ਮਤ ਹੈ ਕਿ ਮਲਾਮਤੀ ਮੰਧਰਾ ਦੇ ਮੁਢੀ
ਕੁਝ ਹੋਰ ਮਮਾਜ਼ ਵਿਰੋਧੀ ਭਾਵਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ਮਤੀ ਦਾ ਸਿਕਾ
ਉਹ ਦੀ ਮੰਮਾਰਦਾ ਘਰੇ ਦੀ ਮਥਾਧਿਤ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਚੁਠਾ
ਡਾ. ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ

“ ਇਸ ਢਿਰਕੇ

ਦੇ ਮੁਢੀ ਮਲਾਮਤ ਦੀ ਖਰਦਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਬਲਕਿ ਡੁਲੇਕਾ
ਦੀਆਂ ਲਖਰਾਂ ਵਿਚ ਰੁਮਠਾਂ ਹੁੰਦੇ ਆਤੇ ਤੁਰੇ ਮੁਢੇ
ਉਹ ਕਰਕੇ ਆਪਣੀ ਖੋਦਗੀ ਤੇ ਉੱਚ ਖੁਸ਼ਮਤੀ ਦਾ ਮਥੁਰ
ਦਿੰਦੇ ਹਨ।”

ਮੁਢੀ, ਆਲੀ, ਗੁਜ਼ਰੀ ਦੀ ਗੁਠਾਠਾ ਦਿੰਦਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ।
“ ਕਿ ਮਲਾਮਤ ਤਿੰਨ ਖੁਸ਼ਮ ਦੀ ਹੈ।

1. ਮਲਾਮਤ - ਏ - ਗਮਤ - ਵਫ਼ਤ
2. ਮਲਾਮਤ - ਏ - ਕਮਦ - ਕਰਦ
3. ਮਲਾਮਤ - ਏ - ਤਰਕ - ਕਰਦ

ਯਹਿਲੇ ਦੇ ਮੰਧੀਯ ਵਿਚ ਵਿਗਾ
ਜਾ ਮਰਦਾ ਹੈ ਕਈ ਵਾਰ ਵਿਕਮਕਤੀ ਜਿਹੜੀ ਆਪਣੀ
ਲਿਖੀ ਕਾਰਜ ਕਰਦਾ ਤੇ ਯਾਗਿਕ ਕਰੰਤੁਠ ਦਾ ਯਾਠੁਠਾ ਕਰਦੇ
ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ
ਕਮਿਠਿਯ ਤੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਖਰਦਾਰ ਨਹੀਂ
ਕਿ ਲੋਕ ਉਸ ਘਰੇ ਕਿਹੇ ਜਿਹੇ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ।

ਦੁਨੇ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵਧੀ ਫਾਰ
 ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਸਮਾਲੇ-ਦੁਸਮਾਲੇ ਦੇ ਬੇਨ
 ਮੰਤ ਸੁਰਧਾ ਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ
 ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਯਕ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਸਮਾਜਿਕ ਵਿਅਕਤੀ ਲਾਇ
 ਸੰਬੰਧ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕੇ ਖੁਦ ਫੈਲ ਯਿਯਾਨ ਕੇਰਦਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ
 ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਤੀਸਰੇ ਵਿਚ ਉਹ ਜਾਣ-ਬੁੱਝ ਕੇ ਸਰੀਰ
 ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਜੋ ਲੰਬੇ ਉਮ ਤੋਂ
 ਨਕੁਤਰ ਕਰਨ ਤੇ ਖੁਦ ਦੀ ਇਥਾਦਤ ਵਿਚ ਲੀਨ ਤੇ
 ਜਾਣ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ
 ਬਿੰਨਾ ਦੂਰ ਹੋਣਗੇ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਖੁਦ ਦੇ ਕੰਮੇ ਹੋਣ ਵਿਚ
 ਸਫਲ ਹੋਣਗੇ।

ਉਥੇਕੇਤ ਦੁਰਢਾ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਸਥਾਪਤੀ ਵਿੱਚ
 ਸਹਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਲਾਮਤੀ ਸੁਫੀਆ ਨੇ ਖੁਦ ਦੀ ਲੋਕਤ
 ਸ਼ਾਪਤੀ ਦਾ ਜੋ ਸਾਰਨਾ ਸਮਾਯੋਹਿਮਾ ਹੈ। ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ
 ਉਹ ਸਰੀਰਮਤ ਦੇ ਧਾਰਮਿਕੀ ਯਾਦੀ ਤੇ ਸੁਕਤ ਅਮੀਰਿਕ
 ਸੁਕਤੀ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖ ਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੁਸਮਾਲਾ ਕੀਤਾ
 ਜਾਣ ਫਾਲਾ ਸੰਸਾਰਿਕ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ- ਸਥਾਪਨ ਦੀਆਂ ਕਾਰਨਾਂ
 ਵਿਚ ਗੈਰ-ਚਾਰਮਿਕ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਸਮਾਜਿਕ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਯਕੋਤ
 ਖੁਦ ਦੀ ਇਥਾਦਤ ਤੇ ਉਸਦੇ ਇਸਕ ਫਾਮਤੋਂ ਕਰ ਉਹ
 ਕਾਰਨ ਜਿਹੜਾ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀਰ ਵਿਰੁੱਧ
 ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਯਫਲਾਉਣ ਲਈ ਉਸਮਾਰ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਵਿਸ਼ਾ - ਟੁਸਤ

ਮਾਰ ਹਮੇਲ ਖੰਜਾਬੀ ਸੁਫੀ ਕਾਹਿ ਦੇ ਬਿਤਿਗਾਮਿਕ ਵਿਕਾਸ
 ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸੰਘ ਫਰੀਦ ਤੇ ਇੱਥੇ ਦੁਨਾ ਸਹਾਨ ਖੰਜਾਬੀ
 ਸੁਫੀ ਸਾਇਰ ਹੈ। ਜਿਸਦੀ ਕਰਨਾ ਸੰਘ ਤੋਂ ਤੇ ਕਾਫ਼ੀ
 ਦੇ ਵਿੱਚ ਬਿਲਈ ਹੈ। ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਵਿਚਰ ਵਿਕਾ ਵਿੱਚ
 ਸੁਫੀ ਸਮਾਯੋ ਖੁਦ ਦੀ ਕਾਰਨਾਂ ਸ਼ਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਰਨਾਂ